

Thầy Nguyễn Xuân Lộc - một người thầy đáng kính

Viết bởi

Thầy Bùi, 05 Tháng 9 2009 07:29 - Lần cập nhật cuối: Thầy Bùi, 05 Tháng 9 2009 22:38

Nhiều thầy học sinh viên khoa Ngôn ngữ học, trường ĐH Khoa học Xã hội & Nhân văn Hà Nội biết câu chuyện cảm động về thầy Nguyễn Xuân Lộc - người có gần 80 tuổi đời và hơn 50 năm đứng trên bục giảng. **Thầy Nguyễn Xuân Lộc - một người thầy đáng kính**

(TuanVietNam) - Nhiều thầy học sinh viên khoa Ngôn ngữ học, trường ĐH Khoa học Xã hội & Nhân văn Hà Nội biết câu chuyện cảm động về thầy Nguyễn Xuân Lộc - người có gần 80 tuổi đời và hơn 50 năm đứng trên bục giảng.

Chàng đi ngang dài chèo xe buýt

5h chiều, chàng Nguyễn Xuân Lộc đi đông như mọi chiều. Vào giờ tan tầm, người và xe chen nhau càng khiến giao thông thêm ìn xộn. Xe buýt trên tuyến này dù có bổ sung ghế đôi cũng không thể đáp ứng nhu cầu.

Nhà giáo Nguyễn Xuân Lộc

Tôi bắt xe buýt đi đến công trường ĐH Khoa học Xã hội & Nhân văn, người ta vẫn thường bắt gặp hình ảnh ông tóc bạc phơ, dáng đi tập nh ngày ngày chen chân lên xe buýt đông nghịt người. Đó chính là nhà giáo Nguyễn Xuân Long.

7h tôi thầy về nhà lên đống xe. Cô sinh viên về lòng đống sau không biết có thể giúp gì. Mỗi khi xe tôi một thầy nheo mắt, còn nhìn qua hai mắt kính dày cộp.

Nhiều lúc chuồn bồng lên xe, thầy mới chợt nhận ra không phải xe về nhà. Có lúc nhìn đúng xe số 60 thì cửa xe đã đóng, xe như khói, rúm rúm rồi biến mất.

Bóng chân chầm chập cửa thầy không theo kịp cửa cửa cánh lái xe. Nhiều sinh viên nam chỳ hững hờ khi về lòng. Về mà... thầy đã quên tám mươi.

Dáng thầy khập khễnh vừa bước vừa gọi với theo khàn khàn “cho tôi lên với”. Cũng rất nhanh, giọng thầy lại chìm dần trong âm thanh ồn ào phố, ồn ào cửa gọi tan tành trên đống Nguyễn Trãi.

Không lên đống xe, thầy đưa bóng chầm chầm quay về bóng xe buýt. Trong buổi chiều muộn, thầy cũng không nhớ đống đã đi bao nhiêu chuyến xe như thế. Hôm nay cũng giống như bao ngày thầy chờ xe buýt.

Trên forumngonguhoc.org, nhiều sinh viên có “những chỉc xe buýt có một đống nhìn thầy thầy thì nhớ đống nh phố đi chớ thầy lên”
. Một sinh viên có nick Minhminh đã tâm sự
“cớ gì thầy không bao giờ phố đi chớ xe quá mười phút”.

Đó là tình cảm yêu quý, kính trọng mà những cô cậu sinh viên dành cho người thầy đáng kính của mình. Đoan đống khoàng 2km từ trường về nhà đi với thầy sao dài thế. Sau hơn hai tiếng, khi bóng xe bắt đầu về khách thầy mới chen chân lên đống tuyền xe về nhà.

Vừa về cuối cửa thầy, những thầy đi sau mới có câu thơ rằng: *Phố phố tóc bạc trên đống*
Mà sao về lòng dải đống nường mà a

Hết đi sấm lị về trả

Một mình... lị đống đón đống chính mình

Hàng chớng có, đống về lòng vinh

Đã là sen chớng sớ tanh mùi bùn...

Hình ảnh một người thầy tập nh với mái đống trên tay, tay cầm cộp đen, bóng đi tập nh trong ánh chiều tà số mãi là những gì những thầy sinh viên ghi nhớ mỗi khi nhớ về nhà giáo Nguyễn Xuân Long.

Câu chuyện phở

Thầy sinh ra trong một gia đình gia giáo, nòng nọc ở Cẩm Khê (Hà Tĩnh). Dòng dõi là một gia đình có uy tín trong làng, là một gia đình sáng và hiền hòa thu được kính trọng trên những đường phố, được vua Bảo Đại tặng một bức "tờ đề tặng ông" đến nay nhiều người còn biết. Ông Phan Bội Châu còn tặng gia đình nhà giáo Nguyễn Xuân Lộc một câu đối rất hay.

*"Tờ đề tặng ông, hoan hỷ chúng sinh năng học hỏi
Hàng sách vở học khí, ngũ châu tâm
vẫn Ánh Âu"*

Thầy Lộc học và giảng dạy trên bục giảng khi đã ba mươi bốn tuổi nay hiếm

Kể từ khi truy cập vào thế giới gia đình, thầy bắt đầu dạy học từ năm 1948 và sau khi tốt nghiệp ĐH Tổng hợp Hà Nội, thầy được cử đi làm giảng viên ở trường Đại học Sư phạm. Ông học rất nhiều khó khăn nhưng thầy vẫn yêu nghề, yêu trẻ. Các khóa học gần đây vẫn truy cập nhau câu chuyện của ông về thầy.

Cách đây 5 năm, cái tuổi "ba mươi bốn" thầy vẫn là một sinh viên đi học tại Lào Cai không may thầy gặp tai nạn. Đồi chân của thầy cũng vì thế mà kém linh hoạt hơn trước. Đã có lúc thầy không qua khỏi nhưng bằng tình thương của học trò, thầy đã vượt lên để ngày ngày tiếp tục.

Câu chuyện về những năm tháng công tác của thầy cũng khiến nhiều người nghe xong phải ngỡ ngàng xúc động. Đang giảng dạy ở môn, thầy được rút lên làm công tác Đoàn. Thầy và các đồng nghiệp thầy làm quy định Bí thư Đoàn, có lúc thầy làm Trưởng phòng tổ chức cán bộ của ĐH Tổng hợp Hà Nội. Trong những năm làm công tác quản lý, thầy có công thúc đẩy hợp tác với nhiều trường đại học trên thế giới và các trường học ba miền đất nước.

PGS.TS Nguyễn Hữu Đức (khoa Ngôn ngữ học - ĐHKHXH&NV) tặng nhận xét: "Thầy Lộc là một người thầy đáng kính, thầy tiêu biểu cho một tập thể người dành cả đời phở Đoàn, phở và Tờ quố".

Khi cấp trên yêu cầu, thầy sẵn sàng gác mọi công việc để hoàn thành tất nhiệm vụ được giao. Thầy sẵn sàng bỏ qua những công việc đi học tập ở nước ngoài để chuyên tâm cho công tác quản lý ở ĐHTH giúp theo đúng nghĩa.

Khi về già thầy vẫn luôn cố gắng công việc hết sức mà không màng nhay đòi hỏi quyên luyến cho mình. Có lẽ trong các thế hệ bậc thầy ở khoa Ngữ văn chắc thầy là người duy nhất cho tới khi về hưu không có bất kỳ một danh hiệu nào: không huân chương, huy chương, không huy chương, huy chương, không Nhà giáo Nhân dân, Nhà giáo ưu tú.

Thầy vẫn chỉ là công nhân theo đúng nghĩa trong khi bọn bè, các thế hệ học trò đều đã có hàm này chức kia, đều có những danh hiệu cho riêng mình.

Thầy hay kể chuyện về “cụ Thuyết” (GS.TS Nguyễn Minh Thuyết – Phó chủ nhiệm Ủy ban Văn hóa, Giáo dục, Thanh thiếu niên, nhi đồng, Đại biểu Quốc hội) trước kia chính là người làm chủ nhiệm. GS.TS Nguyễn Minh Thuyết cũng chính là cụ người quản lý mà thầy rất ấn tượng qua bao năm làm công tác giảng dạy.

Tôi ngạc nhiên vì thầy đã từng giữ các chức vụ quan trọng bậc nhất của trường nhưng để học sinh nhất Việt Nam những chức vụ mà thầy từ chối một chút cho riêng mình.

Tiếp chuyện với thầy, tôi cảm nhận được sự hòa thuận trong con người ông. Bội vầy, suốt bấy nhiêu năm, dù không có danh hiệu cho riêng mình thầy vẫn vui lòng, không màng đòi hỏi. Sự giản dị, chân chất là điều luôn được bậc học thầy và thầy luôn luôn gìn giữ.

Trong cuốn “Văn khoa chân dung ký”, PGS.TS Nguyễn Hữu Đức đã từng tâm sự “*Thầy ông, mà lại chức vụ có quyên nên chức vụ có cách nào giúp ông được*”.

Niềm vui của tuổi già

Nhiều người yêu quý thầy cũng cảm lòng khi biết thầy được phong tặng danh hiệu nhà giáo ưu tú trong dịp kỷ niệm 20/11 vừa qua (2008). Phần thưởng tuy nhỏ bé thôi nhưng là sự ghi nhận công lao tận tụy mà thầy dành cho học trò.

Những chức vụ mà thầy từ chối là một niềm vui lớn nhất của thầy là được thầy các con, các cháu giữ gìn ngày một thêm khôn lớn, trưởng thành. Đó có lẽ cũng là phần thưởng lớn nhất của thầy dành tặng thầy.

Vào các dịp lễ Tết, thầy lại nhận được rất nhiều thiệp chúc mừng của học trò từ các nước gần xa. Học đều là những người nước ngoài được thầy dạy, được thầy truy cập tình yêu Tiếng Việt và văn hóa Việt. Thầy kể có cụ học trò ở Nhật Bản vì quý mến thầy đã có lần sang thăm Việt Nam cùng thầy đón Tết.

Nghe kể về cuộc đời thầy, nhiều sinh viên đã khóc. Chuyện về thầy được truy cập đi trong trường và ra ngoài trường. Đến bây giờ, sinh viên của thầy, không ai bỏ rơi tình nguyện của thầy và mọi buổi chiêu khi thầy có giờ trên lớp.

Viết bởi

Thầy b, 05 Tháng 9 2009 07:29 - Lần cập nhật cuối Thầy b, 05 Tháng 9 2009 22:38

Thầy tôi đã không còn phải chờ xe buýt.

Phạm Thành

(* Bài trên Vietnamnet, ngonnguhoc.org đăng lại, có thay đổi tiêu đề.